

Budapest a század elején

Másodosztályú Bécs a Kék Duna mentén. De az össze nem illő végletek között vakító ívet von a titkos magasfeszültség. A bankárházban bankrabló eszmékkal kacérkodik a fiatalúr. A tőke palotákba fekteti magát és szabadelvű újságokkal takarózik. A szegénység tükörbe néz: magát látja, a végtelent, a teremtés gipszrózsáit és kariatidáit; a hirtelen fölismerés felborítja a villamost, átlőtt kabátban fekvő halottak a macskaköves úton, gépfegyverzene. A repedt államvázában Baudelaire virágai, de fönt, az eszmék légritka terében az energia és a közösség újonnan fölhalált atommodelljei — a még meg sem szilárdult, máris kiáltványokkal bombázott, újjgazdag Athén. Hamar odatesz az egész. Az emigrációs klubokban még egy ideig szavalnak az Európára tekintő szónokok, majd az öntöttvas nyereg alatt puhított hullák millióiból spongyát csinál az idő és letörli vele a táblát, melyen vak sugarakban araszol a csúszómászó vér.

